

Az utóbbi években az izraeli kormányoknak, az egész rendszernek nincs jó lapjárása. A végtelenül kegyetlen gázai megtorlás katonai sikert nem hozott és a Hamaszt sem törte meg, s még a nagyon megdolgozott amerikai közvéleményben is megütközést váltott ki, világszerte pedig undort. A palesztinokkal folytatott béketárgyalások huzavonája pedig átlátszóvá tette az izraeli szándékokat és aláásta a Mahmud Abbasz vezette békülékeny csoportot. Együtt olvadt el tartásuk az amerikai, brit közvetítők Izraelt kedvezményező egyoldalúságával. Ugyanakkor bent az államban is nő a feszültség az orosz világból már megérkezett és folyamatosan érkező telepesek hajlíthatatlan új-zsidó követelőzései miatt. Újabb területeket, városrészeket hasítanak ki az arab földből és építenek rá telepeket. Komoly konfliktus van a régi, ortodox zsidók, a honalapítók utódai és a most érkezett, a bolsevista nevelést még magukban hordozó telepesek agresszivitása és tanult ószövetségisége között. A régi zsidók már nem akarnak annyira katonák lenni, belefáradtak a vérbe, bele Amerika meghódításába és az USA változó igényeinek teljesítésébe is. És mindenekelőtt a háborúba, ugyanakkor ők is tudják, hogy a harc, a kizárólagosságra és fensőbbiséges magatartásra, az elzárkózásra való törekvés létszükséglet számukra. Ezt pedig a telepesek képviselik, az ősi keleti gettó emlékével a szívükben. Erejük, követelődzésük abból ered, hogy tudják, rájuk szükség van.

Most új helyzet állt elő. Az eddig egymással élesen szembenálló két palesztin szervezet, a Hamasz és a Ciszjordániát vezető Palesztin Szervezet megállapodott egymással. Kibékültek.

Ezt az tette lehetővé, hogy a Mahmud Abbasz vezette, a csak a zsidó állam által engedélyezett mértékig ellenálló, kétarcú:ellenálló és kiszolgáló szervezet meggyengült. Sehol az arab világban nincsenek lerakatai, hasonló felfogású alakulatai. Ezzel szemben a Hamasz, amely csak a kisebb Gázában vezet, testvérszervezetekkel van tele, nemcsak az arab világban,

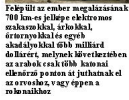
hanem az európai arab közösségekben is. Minden üldözés ellenére.

Ez az arab-palesztin érdekérvényesítő, önfelszabadító harc nem irányul másra, csak az izraeli elnyomástól való megszabadulásra, szent háborút csak a függetlenség kivívásáért hirdet és semmi köze sincs ahhoz, amit terrorizmusnak mondanak. Ereje éppen ebben van, méltányolható nemzeti törekvéseiben és elszántságában. Hatalmas társadalmi szervező munkát is végez.

Valószínűleg Ciszjordániában is meggyengült a már Jasszer Arafatra is rákényszerített béke-palesztinság. Ez lehet az oka ennek a megbékélésnek, amely lehet természetesen törékeny, mint minden ott a Közel-Keleten, de most nagy jelentőségű fenyegetés Izraelre és a telepés politika folytathatóságára nézve. Nem a merényletek fognak megszorodni és nem is az Izrael irányába vakon kilőtt ócska rakéták fognak gyakrabban becsapódni füves-gazos területekre, hanem a terjeszkedési politika és telepés politika szorul korlátok közé. A nyugati kormányok, melyek eddig Izraelnek tett hűségesküjüket a tárgyilagosság mázával próbálták bevonni, most a közvéleményük nyomására előállhatnak határozottabb rendezési követelésekkel. Tartsa be Izrael a telepítési tilalmat. Hiszen a menekült- kérdés, amellyel szembe kell nézzenek az észak-afrikai válság miatt, egy tőről fakad a palesztinai rendezetlenséggel.

Végül is a palesztinok helyzete évtizedek óta változatlan. Tartósan romlik, néha propagandisztikus engedmények közepett is. Izrael pedig telepít és a háborúban, ENSZ-tiltások ellenére megszerzett hódításait nem adja vissza. Nem a politika, hanem a történelem sem tűri az ilyen állapotokat. Akár akarják a kis- és nagyhatalmak, akár nem, változásokat hord ki és valósít meg. A török hódoltság még százötven évig tartott, de csak megszűnt. Valószínűleg ez a belátás vezette az amerikai-izraeli titkosszolgálatokat, amikor megszervezték ezt a dominó- elven működtetett válságsorozatot. Ha a kirobbantott válság menekültáradatot indít Európa felé, akkor az ezzel lesz lekötve és Izrael tehermentesül a palesztin kérdés miatt, s közben a radikalizálódás az Izraelt környező arab államokban az ott uralkodó rezsimek ellen fordul. Meggyengült államok keletkeznek. Eddig nem volt nagy baj, hogy Asszad vagy Kadhafi rendszere diktatúra, emlegették, de szépen üzleteltek velük. Most hirtelen fontos lett a demokrácia, amely iránt mesterien ébresztették fel az igényt a tömegekben.

De vajon megoldás-e ez? Mikor lepleződik le ez a politika és még fontosabb, hogy megoldja-e Izrael biztonsági igényeit. Meddig lehet telepíteni és hová lehet telepíteni? Mikor kell és mikor lehet az ószövetségi örök haza, a Cion haza mellé egy új védett, biztonságos, modern hazát, egy új kis-New Yorkot létrehozni?

3 / 5

ellenére a magyar állam és a magyar nemzet folyamatos felelősségének a hangsúlyozása a liberális sajtóban.

Dagályosan folyik. S elsősorban a külföld megdolgozásáért folyik. Egyre hevesebb és fenyegetőbb tüntetéseket buliznak össze és tesztelik az állam, a kormány tűrőképességét. Ezeknek a tüntetéseknek az összetétele már zavargásszervezésbe csap át.

A gazdaság megindítása nemcsak a pénztelenség akadályába ütközik, hanem a csendes szabotázsba is. A hatalmas külföldi cégeket egyáltalán nem rendítette meg a különadó, személyzeti politikájuk sértetlen maradt és ezer módon tudnak akadályozni és nehezíteni. Magukban a kormányhivatalokban sincs minden rendben. Sok évtizedes beágyazódással rendelkeznek. Kisebb posztokról is lehet lassítani, ráülni a dolgokra, nem tud mindent a miniszter intézni. Egy-egy kisembernek, kisebb vállalkozásnak a várakoztatás az életébe kerülhet. A betelepítők sugallta ellenállás az időhúzásban, a késedelmes teljesítésben is megjelenhet. A sértett ember a tisztviselő helyett is a kormányt okolja.

Az a baj, hogy a magyarság nem ismeri ezeket a módszereket, mert sohasem ült bent olyan államban, hatvan év óta, amely az övé lett volna. A hivatalnoki kar megtisztítása akadozik. Gyanús figurákat bennhagyni, netán most pozícióba ültetni bűn.

Az alkotmánybíróság a már csak fél évig érvényes alkotmányra hivatkozva megsemmisítette a pofátlan végkielégítések visszamenőleges 98 százalékos különadóját. Ez jogilag lehetséges, elfogadható, de mélyen igazságtalan. Az alkotmánybíróság nem vette figyelembe, hogy milyen módon, milyen pártbuli, csalás, rablás révén, bolsevik, betelepítő módon keletkeztek ezek a mérhetetlen végkielégítések. Soha még az igazságérzet ennyire nem került szembe a tételes joggal és az alkotmánybíróság a rabló folyamat igazolása mellé állt. Régebben egy másik összetételű alkotmánybíróság így húzta keresztül az első, a jobb kárpótlási törvényt és nyitott utat egy gátlástalan nagybirtokrendszer kialakulásának. Tulajdonképpen az egész magyar élet kisiklásának. Most az egyik politikai érv az alkotmánybíróság döntésének helyessége mellett az egész élet munkájával szerzett nem igazságtalanul nagy tanári, köztisztviselői nyugdíjasok védelmét hangsúlyozta, de az alkotmánybíróság nem csak ezekre nézve mondta ki a visszamenőleges behajtás jogtalanságát és ezeket sem vizsgálhatta tételesen. Vajon hány volt ezek közül is pártérdem és hány volt túrt kategóriás és hány nagyértékű munkát végző embert nyugdíjaztak végkielégítés nélkül, egy leereszkedő kézfogással? Az elvtársak – 1995-ben. Ha a sírkövek beszélni tudnának, de más lenne a helyzet!

Írta: Administrator

2011. május 15. vasárnap, 18:43 - Módosítás: 2011. június 19. vasárnap, 07:21

Ki kell mondanunk: tény, hogy a Hamasz–PFSZ megegyezés felgyorsította és makacssá tette a magyarországi kormányellenes, betelepítésen dolgozó erőket, de ezért nem a saját szabadágukért küzdő erőknek kell szemrehányást tennünk, hiszen eszükben sem járt, járhatott ez az összefüggés, hanem a saját sorainkat kell szorosabbra zárnunk és a szándékos rendbontásokra, betartásokra ugyanazzal a keménységgel kell válaszolnunk, amely makacs elszántsággal ők bontják a rendet. Ha harc, hát legyen harc.